

BARBÁR PILLANAT

adott egyet Isten – egy másikat elvett –
nem könnyű érteni ez egyszerű elvet:
egyik nap születés másik nap temetés
beszédes csöndünkben keresem hol a rés

született egy gyermek kapott egy étlapot
Isten tenyere lám pár percig én vagyok
kiválasztottságom nem élem meg rangként
téboly hogy az árnyék becézi a napfényt

rejtekaajtón kúsznak közénk a tolvajok
koszorúik között semmivé olvadok
szomszédban a bánat feketében füröszt
így lehetek híd a semmi két partja közt

míg te élni tanulsz ők tanulnak halni
hamis minden kérdés jelenünk is talmi
fekete szívünkben sebzett remény árka
megbukott most Isten dramaturgiája

ha meg is hal valaki maradunk még páran
leszek kalauzod e szorongó világban
Isten adott egyet egy másikat meg elvett
s úton két semmi közt talált nekünk helyet

BŰNTUDAT

míg összetakarítod a tegnapi földrengés
maradványait száműzöm magam a
részletekbe: sértődötten a sarkot bámulom

ahol kezem majd öntörvényűen kezéd
után kutat... megnyílik a bűntudat
a szédület s rovott múltú csábító írja át
sorsodat... arcod fehér mint akit hidegrázás
gyötör nincs benne semmi érzékiség
s már nem érdekel az árrés
sem a hirdetés... tudod hogy nem adlak
vissza te pedig habozás nélkül rám bízod
az életed – újabb üzemi baleset a színpadon –
így lesz sötét veremmé a másnap is
ahova már csak saját meséimet viszem

HA RÁD GONDOLOK

rólad hegyek és sziklaszorosok jutnak
eszembe... vízesések szurdokok
és erődtemplomok patakban gázolás
fáradtságöröm és szomjúság... ha rád
gondolok a Székelykő gerincén
figyeljük az öregedő fényeket a madarak
röptét az egymást navigáló szöcskéket
a párába rejtőző szentgyörgyi várfalat
az évtizedekre visszamutató remetei
zarándokutat a kőfolyást a vízmosást
ahol hűsével a nyár megkínál
foszladozik a sokat próbált hátizsák
de nem lehet megenni... jövünk sebesülten
is lezáratlanul maradt viták után
cipelve megannyi félreértést és árulkodást
mert itt enyhül a szorongás: ajtók
nyílnak egymás felé kihátrál a sietség
s egy pillanatra az idő is megáll

CSERBENHAGYÁS

a dűlőutak már csak műtéti hegek
nincs szavunk a megtorpanó csöndre
a holtában viszontlátott tanyára
a gémeskútra feszített fohászra
a bicegő hepehupákra
amelyek kitartóan őrizték emlékeinket
de nem engedhetjük hamis kegyelettel
kioltani ösztöneinket amelyek még
elővarázsolják a gyermeki
melegséget... a közénk feszülő
remegés térdre kényszerít
de már minden odébb rúgott kő illúzió
és minden illúzió cserbenhagyás